

"Az ember egy kis kavicsba kapaszkodva lóg a világűrben"

Beszélgetés Kántor Péterrel

INTERJÚ - LV. évfolyam 13. szám, 2011. április 1.

Kántor Péternek 13 verseskötete jelent meg eddig, az első *Kavics* címmel 1976-ban. Köztük van két gyerekverskötet és két gyűjteményes könyv is, az 1994-es *Mentafű* és a legutóbbi, 2009-es *Megtanulni élni*, mely a szerző hatvanéves korára készült el. Tavaly megjelent 14. köteteként egy angol nyelvű könyve is New Yorkban, a Pleasure Boat Studio Pressnél, *Unknown Places* címmel, Michael Blumenthal fordításában. Legújabb versei, melyek a válogatott kötet végén találhatóak, illetve azóta láttak napvilágot, főleg a *Holmiban*, új megvilágításba helyezik egész költészetét, amennyiben egyre erősebben mutatják Kántor költői törekvéseinek beérését. Számomra az ő versei voltak tán a legfontosabbak az utóbbi egy-két év magyar költészetében. Tavaly a *Litera* (Jánossy Lajos és Szegő János) készített vele egy nagyinterjút, ott sok szó esett a családról és a személyes élettörténetéről, ezért most elsősorban nem erre koncentráltunk. A költő pesti Duna-parton lévő lakásában beszélgettünk, az ablakokon tűzött be a nap, míg a hegyek mögé le nem ment. A falakon képek, Nádler, Szüts, pár ikon és Kántor saját festményei. Az asztalon egy üveg jó bor.